

Emakume kanaandarra

Jendetza Jesus harrikatzen saiatu zen bere hitzengatik eta ez berak egindako mirariengatik.

Emakume kanaandarra

“Nire Aitarengandik obra on asko erakutsi dizkizuet; lan horietatik zeinengatik harrikatzen nauzu? Juduek erantzun eta esan zioten: Ez zaituztegu harrika egiten lan on batengatik, blasfemiagatik baizik; izan ere, gizona izanda, zeure buruarentzako Jainkoa bihurtzen zara” (Joan 10:32 -33).

“Eta Jesus handik alde egin zuenean, Tiro eta Sidongo aldeetara joan zen. Eta, hara, inguru hori utzi zuen emakume kanaandar batek oihu egin zuen, esanez: Jauna, Daviden semea, erruki nazazu, nire alaba gaizki deabrutua dagoela. Baina ez zuen hitzik erantzun. Ikasleek, berarengana etorrita, erregutu zioten, esanez: Agur, gure atzetik oihuka ibili dena. Eta hark erantzun eta esan zuen: Israelgo etxeko ardi galduengana bakarrik bidali ninduten. Orduan, gurtza egin zion, esanez: Jauna, lagundu iezadazu! Baina hark erantzun eta esan zuen: Ez da ona haurren ogia hartu eta kumeei botatzea. Eta hark erantzun zion: Bai, Jauna, baina txakurrek ere ugazaben mahaitik erortzen diren apurrak jaten dituzte. Jesusek erantzun zion: –Emakume, handia da zure fedea! Utzi zuk nahi duzun moduan egiten. Eta ordu hartatik bere alaba sendatu zen” (Mt 15:21 -28).

Atzerriko fededuna

Fariseuei Jainkoaren zerbitzatzea gizakien tradizioak

jarraitzea bezalakoa zela pentsatu ondoren (Mark 7: 24-30), Jesus eta bere ikasleak Tiro eta Sidongo lurretara joan ziren.

Lucas ebanjelariak argi utzi zuen, atzerriko lurraldeetan, Jesus etxe batean sartu zela eta ez zuela nahi han zegoela jakitea nahi zuela, hala ere, ezin izan zen ezkutatu. Emakume greziar bat, odoleko siro-feniziarra, izpiritu kutsu batek jarritako alaba zeukana, Jesusen berri izan zuenean, bere alabarengandik oinazetu zuen espiritua kanporatzeko erregutzen hasi zitzaion.

“Zeren emakumeak, alabak izpiritu kutsua baitzuen, hura entzunda, joan eta bere oinetara bota zuen” (Mark 7:25).

Mateo ebanjelariak deskribatu zuen emakumea auzotik irten eta negarrez hasi zela esanez:

– Jauna, Daviden semea, erruki nazazu, nire alaba zoritxarrez deabrutua dagoela! Baina, arren, mesedez, Jesusek ez omen zuen entzun.

Jesusen berri izan zuten beste askok ez bezala, emakume kanaandarrak egia berezia adierazi zuen:

– ‘Jauna, Daviden semea, erruki nazazu ...’.

Emakumeak ez zuen oihuka mago bat, aztia, sendatzailea, miraria egiten, medikua eta abar, baina Daviden Semearen alde egin zuen oihu. Israelgo seme-alabek zalantzan jartzen zuten Kristo benetan Daviden Semea ote zen, Jainkoaren Semea, emakume kanaandarrak ziurtasun osoz oihukatu zuen: – ‘Jauna, Daviden Semea ...’, ziurtasun bitxia jendetzaren espekulazioekin alderatuta.

“Eta jende guztia harrিতuta gelditu zen eta esan zuen: ‘Ez al da hau Daviden Semea?’ (Mt 12:23).

Jainkoak agindu zuen Liburu Santuetan Mesias Daviden semea izango zela, eta israeldarrek bere etorrera espero zuten. Jainkoak agindu zuen Daviden ondorengo batek, haragiaren

arabera, Jainkoarentzako etxea eraikiko zuela eta Israelgo erreinua erresuma guztien gainera ezarriko zela (2 Sam. 7:13, 16). Hala ere, profetia berak argi utzi zuen ondorengo hori Jainkoaren Semea izango zela, Jainkoa bera izango baitzen bere Aita, eta ondorengoa bere Semea.

“Bere aita izango naiz, eta bera nire semea izango da; eta transgresora etortzen banaiz, gizonezkoen makilarekin eta gizonen semeen marrarekin zigortuko dut” (2 Sam 7:14).

Daviden etxean jaio bazen ere, Maria Daviden ondorengoa zelako, eskribauek eta fariseuek Mesias baztertu zuten. Eskriturretan oso argi utzi zuten Jainkoak Semea zuela, ez zuten Kristorengan sinesten eta Jainkoak Semea izateko aukera baztertu zuten.

“Nor igo da zerura eta jaitsi da? Nork itxi ditu haizeak ukabiletan? Nork lotu zituen urak arrokekin? Nork ezarri zituen lurraren mutur guztiak? Zein da zure izena? Eta nola deitzen da zure semea, ezagutzen baduzu?” (Pr 30: 3).

Jesusen galderaren aurrean: “Nola esaten dute Kristo Daviden semea dela?” (Lk 20:41), bere salatzaileek ezin izan zuten erantzun zergatik Davidek profetikoki deitu zion bere semea Jaunari, seme-alabei dagokie gurasoak ohoratzea eta ez gurasoei seme-alabei (Lk 20:44). Kristoren berri entzutea nahikoa izan zen Kristok Davidek Jauna deitzen zion Jainkoaren Semea zela ondorioztatzeko.

Orain, atzerritarra izan arren, emakumeak Kristoren berri izan zuen eta iritsi zitzaion informazioak ondorioztatu zuen Kristo agindutako Mesias zela, Daviden hazia.

“Hara, datozela egunak, dio Jaunak, Davidi adar zuzena altxatuko diodanean; eta, errege izanik, erreinatu eta zuhur jokatuko du, eta epaiketa eta justizia landuko ditu lurraldean” (Jer 23: 5).

Emakumearen oihua zela eta, ikasleak kezkatuta zeuden, eta

Kristori bera bidaltzeko eskatu zioten. Orduan Jesusek ikasleei erantzun zien:

– Israelgo etxeko ardi galduetara bidali ninduten.

Atzerriko lurralde batean egon arren, Jesusek bere eginkizuna zein zen azpimarratu zuen “Berearengatik etorri da, eta bereak ez dute jaso” (Joan 1:11); «Ardi galduak nire herria izan dira, artzainek oker egin dute, desbideratu dituzte mendietara; mendiz mendi ibili ziren, ahaztu zuten atsedeen lekua” (Jer 50: 6).

Israelgo jendea «atseden lekua» ahaztuta zegoela, Jainkoak bere semea, emakumez jaiotakoa, bidali zuen iragartzeko:

“Zatoz nigana, nekatu eta zapalduak zareten guztiok, eta atsedena emango dizut” (Mt 11:28);

“Bere Semeari buruz, haragiaren arabera Daviden ondorengoetatik jaio zena” (Errom. 1: 3).

Bere jendea deitzerakoan honakoa esanez: – Zatozte niregana, nekatuta eta zapalduta zaudeten guztiok, Jesusek Jeremiasen ahotik profetizatu zenaren betetzea dela dio bere burua.

Mesiasen jendeak baztertu egin zuen, baina emakume kanaandarra Jesusengana hurbildu zen eta gurtza egin zion esanez:

– Jauna, lagundu iezadazu!

Mateo ebanjelariak argi dio emakumeak Kristori laguntza eskatu ziolako, gurtzen ari zela. Oihukatu zuelako: – Jauna, lagundu iezadazu emakumearen eskaera Daviden Semea gurtzea zen.

Jesusen berri izan ondoren, emakumeak Daviden Semea zela uste zuen eta, aldi berean, Kristo Jainkoaren Semea zela uste zuen, laguntza eskatzen zion gurtzen zuelako. Ebanjelariak argi erakusten du Kristori eskatzeko egintza alaba gaitz izugarri horretatik, gizonezkoentzat ezinezkoa den zerbait, askatzeko dohaina zela gurtza.

Emakumearen gurtzak itxuraz ez zuen eraginik izan, Jesusek esan zuen bezala: Ez da ona haurren ogia hartu eta kumeei botatzea. Kristok emakumeari emandako erantzuna Kristok ikasleei emandako erantzunaren osagarria izan zen.

Mark ebanjelariaren agiriak Kristoren esaldiaren esanahi zehatza ematen du: “Utzi lehenik asebetetzen haurrak; ez baita komenigarria haurren ogia hartu eta kumeei botatzea” (Mark 7:27). Jesus azpimarratzen ari zen bere eginkizuna Israelgo etxearekin lotuta zegoela, eta hari arreta ematea seme-alabengandik ogia hartu eta txakurkumeei ematen dien familiako gizon baten ekintzaren parekoa izango litzateke.

Emakume kanaandarraren erantzuna harrigarria da, txakurren aldean ez baitzuen atsegin jokatu eta erantzuten du: – Bai, Jauna, baina txakurkumeei ere ugazaben mahaitik erortzen diren apurrak jaten dituzte. Jesusek esandakoa berretsi du, hala ere, azpimarratzen du ez zela bere seme-alabentzako janaririk bilatzen, baizik eta kumeei dagozkien apurrak.

Emakume harentzat, Daviden Semearen mahaiko apurra nahikoa zen bere arazoa konpontzeko. Mahaian parte hartzeko eskubidea zuten hurrei ogia hartzeko asmorik ez zuela frogatu zuen, baina Daviden Semearen mahaitik eroritako apurra nahikoa zen.

Orduantxe erantzun zion Jesusek: – O emakumea, handia da zure fedea! Utzi zuk nahi duzun moduan egiten. Eta ordu horretatik aurrera emakumearen alaba osasuntsu zegoen.

Garrantzitsua da kontuan hartzea emakume kanaandarra bertaratu zela, uste baitzuen Kristo zela Jainkoaren mandataria, Daviden Semea, Jauna, eta ez Jesus etsitako ama baten egoerak hunkitu zuelako. Ez da aita edo ama baten etsipena Jainkoa gizakien laguntzera etortzen dena, Kristorentzat, Isaias profetak Eskriturak irakurri zituenean.

“Jaunaren Espiritua nire gainean dago ...”, esan zuen: “Gaur bete da Eskritura hau zure belarrietan” (Lukas 4:21), eta argi utzi zuen Jainkoarengan konfiantza dela Jainkoaren eskua

mugitzen duena, alargun ugari baitzeuden. Behartsuak Jerusalemen, ordea, Elias atzerriko alargun baten etxera bidali zuten. Zeren eta? Sarepta de Sidom hiriko bizilagun hark Elias profeta zela aitortu zuelako, eta etsipenarekin muga zuen beharra izan arren, Jainkoarenganako konfiantza erakutsi zuen profetaren hitza betez (Lukas 4:25 -26).

Eskrituren testigantza

Kristori jarraitu zioten askok emakume kanaandarraren antzeko beharrak zituzten, hala ere, ama jendetzaren artean nabarmentzen zen funtsezko bi egia aitortzeagatik:

1. Kristo Daviden Semea zela, eta;
2. Jainkoaren Semea, Jauna.

Kristo Israelgo etxeko ardi galduei bidali zieten arren, ebanjelioa iragarritz eta mirari ugari eginez, israeldarrek Jesu Kristo beste profeta bat zela uste zuten.

– “Batzuk, Joan Bataiatzailea; beste batzuk, Elias; eta beste batzuek, Jeremias edo profetaren bat” (Mt 16:14).

Jakoben seme-alabek Jesus gizakiaren semea Jainkoaren mandatari gisa ezagutzen ez zutenek, Kristok bere ikasleei zuzendu zitzaion: – ‘Eta zu, nor diozu ni naizela?’. Orduan, Pedro apostoluak aitortu zuen (aitortu zuen) Kristo Jainko biziaren Semea dela.

Juduek ezin zutela ikusi Kristo agindu zuen Mesias zela, nahiz eta Eskriturak esku artean izan, Jainkoaren benetako testigantza bere Semeari buruz, Jesusek bere ikasleei agindu zien egia hori inori ez adierazteko.

“Orduan agindu zien bere ikasleei inori ez esateko Jesus Kristo zela” (Mt 16:20).

Zergatik ez zuen Jesusek nahi ikasleek Kristo zela aldarrikatzea?

Jesusek nahi baitzuen gizonek berarengan sinestea Eskrituren arabera, haiek baitira haren testigantza eman zutenak. Hau da, Jesusek argi uzten duelako: ez zuen gizonen testigantza onartu, eta bere buruaz testigantza emango balu bere testigantza ez litzateke egia izango. “Neure buruaz deklaritzen badut, nire testigantza ez da egia” (Joan 5:31), eta Aitaren testigantza (Eskrituretako) egia eta nahikoa zela “Bada beste bat nitaz testigatzen duena, eta badakit niri buruz egindako testigantza egia dela” (Joan 5:32).

Joan Bataiatzaileak Kristoren lekukoa hartu zuela ulertzen dugun arren, bere testigantza egiaren testigantza izan zen “Mezulariak bidali zenituen Joanengana, eta hark egiaren testigantza eman zuen” (Joan 5:33), hau da, Bataiatzaileak esan zuen guztia Liburu Santuekin zuzenean lotuta zegoen, Jainkoaren hitza bakarrik delako egia (Joan 17:17).

Orain, Jesusek ez zuen nahi bere ikasleek agerian uztea bera zela Kristo, ez baitu gizonengandik testigantzarik jasotzen (Joan 5:34), testigantza handiagoa izan aurretik, Aitaren testigantza, eta gizon guztiek Jainkoak dioen testigantzan sinetsi behar dute. bere Semeari buruz grabatu zuen Eskrituretan “Liburu Santuak arakatzen dituzu, betiko bizia horietan duzuela uste baituzu, eta niri testigantza ematen diete” (Joan 5:39).

Jainkoarengan sinestea ez da mirarrietatik sortzen, profetek egiari buruz iragarritako testigantzaren aurretik (Joan 4:48). ‘Mirariak’ kontatzea ez da egiaren lekuko. Pedro apostoluak argi dio zer den testigatzea: “Baina Jaunaren hitza betiko geratzen da. Eta hau da zuen artean ebanjelizatutako hitza” (1 Pet. 1:25). Testigantza ematea Jainkoaren hitza esatea da, Eskriturak dioena esatea, gizakiei Kristo Jainkoaren Semea dela iragarritz.

Gaur egun askoren garrantzia jendeak eta haiek egindako mirariak dira, baina Bibliak argi erakusten du apostoluen ministerioa ez zela mirakuluetan oinarritzen, hitza baizik. Pedroren lehen hitzaldian Jerusalem bizi zirenak Santuaren testigantzak agerian utzi zituen (Eginak 2:14 -36). Nahiz eta herren bat tenpluko atean sendatu, bere entzuleei errieta egin zien, seinale miragarrian harrituta egon ez zitezenean (Ak 3:12), eta, ondoren, Eskrituretako testigantza azaldu zuen (Ak 3:13 -26).

Juduek Esteban harriatu zutenean, Joan Bataiatzailea bezalakoa zen, egiaren testigantza ematen zuen, hau da, Jainkoak bere Semeari buruz eman zuen testigantza azalduz, Santuak jendetza haserretuei iragarri (Ak 7:51 -53).

Stephenek seinale miragarriak kontatuko balitu, ez litzateke inoiz harriatuko, gizakien arbuioa ebanjelioaren hitzarekin lotuta dagoelako eta ez zeinu miragarriekin (Juan 6:60). Jendeak Jesus lapidatu nahi zuen bere hitzengatik, ez berak egindako mirariengatik.

«Nire Aitarengandik obra on asko erakutsi dizkizuet; lan horietatik zeinengatik harriatzen nauzu? Juduek erantzun eta esan zioten: Ez zaituztegu harrika egiten lan on batengatik, blasfemiagatik baizik; izan ere, gizona izanda, zeure buruarentzako Jainkoa bihurtzen zara” (Joan 10:32 -33).

Askok ikusi zuen Kristok emakume kanaandarrari egin zion miraria, hala ere, haren atzetik zetorren jendeak ez zuen aitortu Jesus Daviden Semea zela, betiko Hitzaz, betirako geratzen den Jaunaren hitzaz, entzun zuenean bezala. Israeldarrei Eskriturak entzuteko eman zitzaien, baina falta zitzaien emakume kanaandarra, Jesusen berri jakitean kreditua eman eta Daviden Semearen alde oihu egin eta gurtzeko.

Emakumearen diferentziala entzun eta sinestean datza, Kristoren ondorengo jendeak mirariak ikusi zituenean (Mt 11:20

-22), Eskriturak aztertu zituenean (Joan 5:39) eta, oker, ondorioztatu zuen Jesus bakarrik zela Profeta bat. Kristo baztertu egin zuten bizitzarik izan ez zezaten (Joan 5:40).

Emakume kanaandarrarengan eta sinesten zuten jentil ugaritan betetzen da Isaiasen iragarkia: “Niregatik eskatu ez nindutenean bila ibili nintzen, bila ez nindutenean artean aurkitu ninduten; Nire izena hartu ez zuen nazio bati esan nion: Hemen nago. Hemen nago” (Is 65: 1).

Orain, badakigu (fedea entzumenaren bidez datorrela) eta entzutea Jainkoaren hitzaren bidez, eta emakumeak entzundakoa nahikoa zela sinesteko «Nola deituko diote, bada, sinetsi ez dutenari? Eta nola sinetsiko dute entzun ez dutenarengan? eta nola entzungo dute, inork predikatuko ez badu? “ (Rom 10:14). Entzuten eta sinesten duena zorionekoa da, Jesusek berak esan baitzuen: “Jesusek esan zion: ‘Ni ikusi ninduzulako, Tomas, sinetsi zenuen; zorionekoak ikusi eta sinetsi ez dutenak” (Joan 20:29).

Emakume kanaandarrak uste zuen bezala, Jainkoaren aintza ikusi zuen “Jesusek esan zion: ‘Ez al dizut esan sinesten baduzu Jainkoaren aintza ikusiko duzula?’ (Joan 11:40), Israelgo jendeak ez bezala, naturaz gairikoa ikustea espero zuten sinetsi ahal izateko “Esan zioten: Zein seinale egiten duzu, bada, ikus dezagun eta zuegan sinets dezagun? Zertan zabilta? “ (Jo 6:30).

Orain Jainkoaren aintza agerian geratzen da Kristoren aurpegian, eta ez ekintza miragarrietan “Eta Jakob en etxetik aurpegia ezkutatzeko duen Jaunaren zain egongo naiz eta haren zain egongo naiz” (Is 8:17; Sal 80: 3).

Emakume kanaandarra bertaratu zen sinesten zuelako, ez Jesus hormaren kontra jarri zuelako, edo xantaia egin ziolako esanez: – Ez badidazu erantzuten, Liburu Santuak botako ditut. Alabak askatu aurretik, emakumeak jada sinetsi zuen, ekintza miragarria sinestea nahi duten askok ez bezala.

Zer entzun zuen emakume kanaandarrak Kristoren inguruan? Orain, fedea entzumenaren bidez badator eta entzumena Jainkoaren hitzaren bidez. Emakume kanaandarrak entzun zuena ez zen mirarien testigantza edo norbait ospetsua bihurtu zela. Norbaitek miraria lortu duela entzuteak edo grazia lortu duela dioen pankarta bat irakurtzeak ez du pertsona batek argi eta garbi aitortuko Kristo Daviden Semea dela!

Fedea sortzen duen testigantza Eskrituretatik dator, Kristoren testigantzak baitira. Artista bihurtu zela edo norbaitek droga, prostituzioa eta abar utzi zuela esatea ez da legea eta testigantza zigilatua Kristoren ikasleen artean. Isaias profetak argi du:

“Legeari eta testigantzari! Hitz horren arabera hitz egiten ez badute, beraietan argirik ez dagoelako da ”(Is 8:20).

Testigantza da elizaren ezaugarria, ez miragarrizko seinaleak, Kristok berak ohartarazi baitzuen profeta faltsuek seinaleak egin, profetizatu eta deabruak botako zituztela (Mt 7:22). Ezpainetatik ateratzen den fruitua, hau da, testigantza profeta egiaren eta faltsuaren arteko aldea da, profeta faltsua ardi mozorrotuta etorriko delako, beraz, ekintzen eta itxuraren arabera ezinezkoa da identifikatzea (Mt 7:15 -16).

«Eskrituren arabera niregan sinesten duena» da Kristok ezarritako baldintza gizakietan argia egon dadin “Niregan sinesten duena, Eskriturak dioen bezala, ur biziko ibaiak bere sabeletik aterako dira” (Joan 7:38), Kristoren hitzak Espiritua eta bizitza (Joan 6:63) dira, ustelezin hazia, eta bakarra halako hazi batek betiko bizitzari eskubidea ematen dion bizitza berria ernetzen du (1 Pet. 1:23).

Dabiden Semea den Kristo sinesten duena, Jauna, Jainko biziaren Semea, ez da atzerritarra edo kanpotarra. Ez da bere nagusiaren mahaitik erortzen diren apurrekin biziko, baina santuen hiritar bihurtu da. Jainkoaren familiako partaide bihurtu zen “Jada atzerritarrak edo arrotzak izan ezik,

santuak eta Jainkoaren familiakoak diren herritarrak baizik” (Ef 2,19).

Daviden Semearengan sinesten duena Abrahami agindutako ondorengoan sinesten duena, beraz, bedeinkatua da Abraham fededun gisa, eta Jainkoak bere profeta santuen bidez agindutako onura guztietan parte hartzen duelako, profetek idatzi zuten guztia Semeari buruz idatzi baitzuen. (Joan 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Sinesten duenak Jainkoarengan gauza guztiak egin ditzake, honela dio:

“Fedearen bidez erresumak konkistatu zituen, zuzentasuna landu, promesak lortu, lehoien ahoak itxi, suaren indarra itzali, ezpata ertzetik ihes egin zuen, ahultasunetik indarra atera zuten, borrokan aritu ziren borrokan, armadak jarri zituzten. ezezagunak. Emakumeek berpizkundearen bidez jaso zituzten hildakoak; batzuk torturatuak izan ziren, haien askapena onartu gabe, berpizkunde hobea lortzeko; Eta beste batzuek mespretxuak eta gaitzak bizi izan zituzten, baita kateak eta kartzelak ere. Ezpataz harrizkoak, zerratuak, epaituak izan ziren; ardi eta ahuntz larruz jantzita ibiltzen ziren, ezinik, gaitz eta tratu txarrak (horietatik mundua ez zen duina), basamortu eta mendietan barrena, eta lurreko hobi eta leizeetan barrena ibiltzen ziren. Hauek guztiak, fedez testigantza eman ondoren, ez ziren promesera iritsi, Jainkoak gutaz zerbait hobea eskainiz, gu gabe perfekzionatuak izan ez zitezten ” (Heb 11:33 -40)